

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE LEGE CEL

Een toneelspel in vier bedrijven

door

René Swartenbroekx

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.1412

PERSONAGES

(5 dames-3 heren)

YUSUF KELMAN : Turkse vader .
FATIMA : zijn vrouw
IMIHAN : zijn dochter. 17 jaar
LEO DEPOORTER
EMMA : zijn vrouw
HILDE : zijn dochter
JOHAN : zijn zoon
MADAME SOCIALE : Maatschappelijk werkster

DECOR

Eén decor met drie speelvlakken.

De drie speelvlakken kunnen afzonderlijk worden belicht.
Ook voor Hilde, die het verhaal vertelt, is een lichtbron voorzien als zij uit de toneelhandeling stapt.

HET VERHAAL

Het verhaal speelt zich af in 1980 tegen de achtergrond van de kolenindustrie, die voor een belangrijk deel de migratie op gang heeft gebracht. Hoewel de locatie van toen niet meer aan de orde is, blijft de essentie actueel: een onmogelijke liefde tegenover standpunten die in de huidige tijd zo mogelijk nog intoleranter zijn geworden.

Herwerkt door de auteur in 2005.

Met dank aan dramaturg Roel Verniers.

I

HILDE : *(Met een opgeplooid krant)* Dit is de krant van 16 oktober. Jullie hebben hem zeker al weggegooid. Trouwens, waarom zou je hem bewaren ? 16 oktober was een doodgewone dag. Voor jullie! Maar ik heb die krant WEL bewaard, want in de nacht van 15 oktober werd Johan, mijn broer, vermoord. Zo staat het er: **TURK VERMOORDT 18-JARIGE. PRILLE VERLIEFDHEID AAN DE BASIS VAN HET DRAMA.** *(Leest in de krant.)* In de nacht van donderdag op vrijdag kwam het tot een handgemeen tussen de 40-jarige Yusuf Kelman, wonende Heidestraat nummer 23, en Johan Depoorter, Kastanjelaan 15. Op zeker ogenblik bracht Kelman de jongeman enkele messteken toe. Johan Depoorter overleed tijdens de overbrenging naar het André- Dumontziekenhuis. Tragische bijzonderheid: De moord vond plaats in het huis van Johan Depoorter, waar op dat ogenblik Immihan, de achttienjarige dochter van Kelman, aanwezig was. Uit goede bron vernamen we dat de jongelui beste maatjes waren, zeer tegen de zin van Kelman, zodat het niet is uitgesloten dat een onbegrepen, prille liefde aan de basis van het drama ligt.

(Op de achtergrond hoor je een voorbijrijdende trein.)

's Anderendaags zou het gezin Kelman naar Turkije afreizen om er de vakantie door te brengen. *(Hilde stopt met lezen. Tegen het publiek :)* De trein. Met de trein van kwart over vijf zou Immihan afreizen naar Turkije. " Om er de vakantie door te brengen," schreef de krant. Onzin. Ik weet wel beter. *(Leest weer.)* Het lot heeft er anders over beslist, schreef de journalist verder. Kelman werd diezelfde nacht nog gearresteerd. Het parket kwam ter plaatse en deed de nodige vaststellingen.

(Einde van het relaas in de krant. Hilde telt de lijntjes)

2-4-6-8-10-12-14-16-18-20-22 ... drientwintig lijntjes. Maar het hele leven van Johan... Wij waren een normaal, doodgewoon gezin, met momenten dat we gelukkig waren en met momenten dat er werd geruzied. En Yusuf Kelman was de patriarch in een doodgewoon Turks gezin. Zo wonen er duizend in de mijnstreek. Hoe kan het dan zover komen? Zwavelzuur en water. Als je ze gescheiden houdt gebeurt er niets, bewaren ze, elk voor zichzelf, hun geheimzinnige, sluimerende kracht. Maar als je water wil vermengen met het zuur, krijg je de onverwachte reactie: sissende stoom, die je ogen verblindt. Johan was op leercontract bij een garagehouder. Immihan bij een kapper. 's Woensdags kregen ze les "Algemene vorming". Daar is het begonnen. In het klaslokaal was de wereld voor hen dezelfde. Maar 's avonds kwam Immihan in een andere wereld terecht: een eilandje Turkije.

(Hondengeblaf. Licht op Hilde dooft. Licht op woonkamer van Kelman. Yusuf leest in een instructieboekje van zijn auto. Fatima naait. Er wordt gebeld.)

YUSUF : Git kapiyi aç. (Ga de deur open doen.)

(Fatima staat op. Af. Komt een ogenblik later binnen met Madame Sociale.)

Dag, madame sociale. Hosgeldin. (welkom)

MADAME SOCIALE : Dank je. Dag, Yusuf. Dag, Fatima.

YUSUF : Madame sociale zitten. Hier ene stoel. *(tegen Fatima)* Cay yap. (zorg voor thee)

FATIMA : Iyi ben çayı hazir edeyim. (Is zo klaar.) *(Af)*

MADAME SOCIALE : God, Yusuf, wat ben je nu aan 't lezen?

YUSUF : Mechaniek! Van mijne auto. Madame Sociale, weet gij wat wil zeggen 'distributieriem'?

MADAME SOCIALE : God, Yusuf, dat is Chinees voor mij. Ik zou het niet weten. Is je auto kapot?

YUSUF : Ja, kapot.

MADAME SOCIALE : Je Mercedes?

YUSUF : Ja, Mercedes.

MADAME SOCIALE : Accident?

YUSUF : Niet accident. Niet meer starten.

MADAME SOCIALE : Dan moet je naar de garage hè, Yusuf.

YUSUF : Garage viele geld. Eerst zelf probieren.

MADAME SOCIALE: Yusuf, ik heb hier nog enkele adressen van mensen die je niet mag vergeten uit te nodigen bij de opening van de moskee.

YUSUF : Niet verstaan.

MADAME SOCIALE : Als moskee is open...

YUSUF : Moskee open, ja. Volgende week.

MADAME SOCIALE : Goed. Er komen nog méér mensen. *(leest)* De heer Vanlaer, schepen van Welzijnszorg, de voorzitter van het O.C.M.W. en zijn dame, de heer Demeuter van de Provinciale onthaaldienst voor gastarbeiders. Schrijf jij ze aan?

YUSUF : Nee, nee. Madame sociale schrijven de namen. Ik nie goeie schrijven. Wel een beetje mechaniek, maar niet goeie schrijven.

MADAME SOCIALE : Jullie beginnen toch zeker stipt om drie uur? De consul komt èn de minister. Die kunnen we niet laten wachten.

YUSUF : Ja, drie uur. Eerst kijken naar de moskee. Ene mooie tapijt in de moskee, madame. Zo! *(Kust de toppen van zijn vingers.)* Dan de Imam uit Brussel zeggen met ons de koran. Hoe gij zeggen...

MADAME SOCIALE : Bidden.

YUSUF : Ja, bidden. Daarna grote feest. Wij maken ene vuur en eten vele vlees van de schaap.

FATIMA : *(Op met een prachtig theeservies.)* Al burda çay. (De thee!)

MADAME SOCIALE : God, wat hebben jullie een mooi theeservies.

YUSUF : *(Alsof hij het normaal vindt, maar toch trots.)* Beetje zilver.

(Fatima giet een glaasje vol. Inhoud terug in de pot. Giet dan een klein beetje in het glas van Yusuf. Die proeft en knikt.)

Cay tatli. (Hij is goed.)

(Fatima giet van hoog de twee glaasjes vol.)

MADAME SOCIALE : Dankjewel, Fatima.

FATIMA : Al bunu. Alstoeblijft.

MADAME SOCIALE : Nu ik er aan denk: waarom kom je niet naar onze nailessen, Fatima? Elke woensdag.

(Fatima kijkt even naar Yusuf, glimlacht naar Madame sociale en trekt zich terug. Er is een onbehaaglijke stilte ontstaan. Madame sociale doet een poging om het gesprek weer op gang te krijgen.)

Yusuf, je woont hier toch meer dan tien jaar, hè!

YUSUF : Veertien jaar. In Turkie ik wonen bij Akoy, ene kleine dorpje in Anatolië. Gij weten Anatolië ?

MADAME SOCIALE : Ja, ja.

YUSUF : Ik daar wandelen met schapen. Hoe dat zeggen in de Vlaams ?

MADAME SOCIALE : Herder.

YUSUF : Ja, ik herder. Nie goeie. Nie vele geld. Ik denken: vijf jaar werken in deze land, vijf jaar kolen maken. Vele sparen. Dan ik rijk. Ik kopen de grond en de huis in Akoy. Ja, vijf jaar. Nu al veertien jaar in deze land.

MADAME SOCIALE : Maar je woont hier toch graag, hé, Yusuf ?

YUSUF : Goeie. België goeie land. Maar die man neven mijne huis is nie goeie.

MADAME SOCIALE : Wie woont daar ?

YUSUF : Ene Polak.

MADAME SOCIALE : Waarom is die nie goeie ?

YUSUF : Allé, ik heb ene schaaap. Als mijne schaaap zeggen bèèèè, dan die man kwaai. Weet ge wat hij dan zeggen? Vuile Toerk. Ja! Maar hij hebben ene hond, zo ene grote. Die maken veel lawaai...

MADAME SOCIALE : Blaffen.

YUSUF : Wat?

MADAME SOCIALE : Blaffen. Waf, waf!

YUSUF : Ja, blaffen. Vele blaffen. Maar dan ik zeggen : Vuile Polak. (*Op dat ogenblik blaft de hond.*) Gij hoort? Vuile Polak!

MADAME SOCIALE : (*lacht*) Yusuf toch!

YUSUF : Elk keer als iemand komt naar mijne huis, de hond ...

MADAME SOCIALE : Blaft.

YUSUF : Ja, blaft. En elke keer als iemand gaat weg van deze huis, de hond ook blaft.

(*Je hoort een deur die opengaat.*)

MADAME SOCIALE : Je krijgt bezoek, Yusuf.

YUSUF : Immihan, mijne dochter.

MADAME SOCIALE : Hoe oud is ze nu ?

YUSUF : Achttien jaar. Bijna. Zij vier jaar toen ik komen naar deze land. Zij nu werken in ene winkel voor maken de haren mooi van madame.

MADAME SOCIALE : In een kapsalon? O, ja?

YUSUF : Volgend jaar zij zelf hebben ene winkel. Vele geld verdienen.

IMMIHAN : Hos geldin baba. (Dag papa.) (*Ze ziet Madame Sociale*) O, sorry. (*Wil zich terugtrekken.*)

MADAME SOCIALE : Immihan, wacht even, laat me je bekijken.

IMMIHAN : Dag mevrouw.

MADAME SOCIALE : 't Is toch niet waar! Kinderen worden snel volwassen, hè, Yusuf!...
Lieve mensen. Vertel eens even: je werkt in een kapsalon, heb ik gehoord.

IMMIHAN : Ja, bij mevrouw Vandijk.

MADAME SOCIALE : Holala, een prima zaak.

IMMIHAN : Ja, hé! Ik ben er op leercontract. Laatste jaar.

MADAME SOCIALE : Wel, je maakt reclame voor je patroon. Je kapsel ziet er geweldig uit.

IMMIHAN : Dank je. Als u me nu wilt excuseren, ik heb een huistaak meegekregen en ...

MADAME SOCIALE : O, je krijgt huistaken?

IMMIHAN : We moeten een factuur opstellen. Ik heb geen blanco formulieren meer en ik heb afgesproken ze te halen bij een jongen uit mijn klas. *(Tegen vader)* Ben okul için kitap almaya gidiyorum. (Ik ga even weg, documenten halen voor op school.)

YUSUF : İyi (o.k.)

IMMIHAN : Dag, mevrouw. *(hand)*

MADAME SOCIALE : Ik ga met je mee, Immihan. Ik zal je papa niet langer storen, of hij krijgt zijn Mercedes nooit klaar. Dag, Yusuf, ik zorg voor de brieven.

YUSUF : Goeie. *(Roept)* Fatima ! *(Fatima op.)*

MADAME SOCIALE : En volgende week vieren we feest!

YUSUF : Ja, feest !

MADAME SOCIALE : Fatima, dankjewel.

FATIMA : Astoeblijft.

MADAME SOCIALE : *(Dan zegt ze in het Turks goedendag.)* Allah Smarladic.

YUSUF : Haha. Bravo. Allah Smarladic! Goeie, Madame sociale praten al een bietje Turks!

(Madame sociale, Immihan en Fatima af. Yusuf drinkt zijn thee verder. Fatima komt terug binnen. De hond blaft. Yusuf kijkt verstoord op en mompelt iets. Dan blaait een schaap. Zijn gezicht verheldert.)

Ha, goeie !

(Fatima kijkt naar hem en glimlacht. Licht uit.)

Licht aan op het buitengebeuren.

JOHAN : *(Duikt op. Draagt een helm. Kan eventueel met de bromfiets opkomen)*
Strangers in space!

IMMIHAN: *(Schrikt)* Johan!

JOHAN: *(Dramatisch)* I am the serial killer!

IMMIHAN : Zot!

JOHAN : Tof plekje, hè! (*Zet de helm af.*)

IMMIHAN : Vindt ge?

JOHAN : Met u erbij: ja!

IMMIHAN : (*Even verward.*) Ge zoudt me blanco facturen geven.

JOHAN : (*Gaat op het bankje zitten.*) Ik ben het stort opgereden. Knap, jong!

IMMIHAN : Dat mag niet.

JOHAN : Alleen maar om te zien of mijn brommer het haalt. Ik heb hem opgefokt.

IMMIHAN : Dat mag ook niet!

JOHAN : (*Komt niet ter zake.*) Wat daar allemaal groeit tussen die stenen en die kolen: dat ziet ge niet van hier, maar er is overal groen en zelfs een bepaalde soort...- hoe heet die ook weer, zo'n dure bloem – orchidee! Geweldig, hè, hoe alles zich aanpast!

IMMIHAN : Wat probeert ge te zeggen?

JOHAN : Daar is geen mens! Een ideaal plekje om u te kussen!... Maar dat mag ook niet, zeker!

IMMIHAN : Geef ze nu maar!

JOHAN : (*Probeert te zoenen.*) Met plezier...!

IMMIHAN : (*Weert af.*) De facturen!

JOHAN : De facturen? Ik heb ze niet.

IMMIHAN : Johan! En ge hadt me beloofd...

JOHAN : Heb ik. Maar ik kom, net als gij net van de cursus. Als ze in mijn boekentas zaten, had ik ze direct kunnen geven.

IMMIHAN : Ik dacht dat... Waar zijn ze?

JOHAN : Thuis. Komt ge mee? En we zullen eerst een ritje maken tot aan het stort...

IMMIHAN : Ik heb geen helm.

JOHAN : Gij zijt met de helm geboren.

IMMIHAN : Maar dat merkt de politie niet.

JOHAN : Hier, ge krijgt de mijne. (*Doet helm af, zet hem op het hoofd van Immihan. Klopt erop.*) Tok, tok, tok, ja, binnen !

IMMIHAN : En gij ?

JOHAN : Niet nodig. Ik ben een keikop.

IMMIHAN : En een clown.

JOHAN : Zijn we ermee weg?

IMMIHAN : *(Aarzelt)* Zou ik?

JOHAN : Natuurlijk, jong! Kom! *(Hij trekt haar mee.)* Kom, kom, kom, kom!

IMMIHAN : *(Met een gillette)* Johan! Ik ben geen duif! *(Lachend af.)*

(Er slaat een bromfiets aan. Licht uit.)

Licht aan op de woonkamer van Depoorter.

EMMA : *(Dekt de tafel. Leo leest de krant. Emma gaat naar de keuken. Op dat ogenblik komt Hilde binnen. Ze gooit haar boekentas op de grond.)* Boekentas op uw kamer !

(Hilde trekt een grimas, pakt boekentas, loopt af en komt zonder weer terug)

Hoeveel keer moet ik u dat nog zeggen ?

HILDE : *(Nadrukkig)* Dag, ma !

EMMA : Dag, ma! Dag, ma! Ik wil een proper huis. Verstaat ge 't? Hier zie, dek de tafel, dan ga ik verder koffie zetten. *(Emma af. Hilde dekt de tafel.)*

HILDE : Ma, krijg ik 250 frank ?

EMMA : *(In de deuropening.)* Waarvoor nu weer ?

HILDE : Voor op school. Een boek.

EMMA : Bij die nonnen is het ook altijd iets. Dan is het voor de missies, dan is 't voor een boek, dan is 't voor de ... A-11.

HILDE : De 11-11-11, ma! Niet de A- 11

EMMA : 't Kan me niet schelen hoe het heet, maar het kost geld. Welk boek ?

HILDE : De hygiëne van de baby.

EMMA : De hygiëne van de baby? Moet ge dat uit boeken leren? Toen gij geboren werd...

HILDE : Ja, ma, ik weet het. Maar als ik mijn diploma van kinderverzorgster wil halen en later dat van verpleegster, moet ik studeren en om te studeren heb ik boeken nodig. Ik wou dat ik mijn examens kon afleggen zonder dat ik er iets voor hoefde te doen. Gij kunt het misschien. Ik niet.

EMMA : Niet "astrant" zijn, hé, ik zeg het u. Vraag het geld maar aan pa. Is de tafel gedekt? Dan ga ik zien of de koffie is doorgelopen.

HILDE : Pa. *(Pa reageert niet.)* Pa! Paa!

LEO : *(Achter zijn krant)* Hm ?

HILDE : 250 frank.

LEO : 250 frank ? *(Krant neer.)* Waarvoor?

HILDE : Voor een boek.

LEO : Welk boek ?

HILDE : *(Met een zucht.)* De hygiëne van de baby.

EMMA : *(Binnen met de koffiepote en pan spek.)* In godsnaam, als ge niet altijd met uw neus in die smerige gazet zoude zitten, hoefde ge niet te vragen waarvoor dat geld moet dienen. Leo, geef dat kind tien euro. 't Is voor een boek. Ze heeft het nodig op school. Als ze haar diploma van verpleegster wil halen, moet ze studeren, en om te studeren heeft ze boeken nodig. Kom, ik zal die gazet opzij leggen. *(Ze doet het.)*

LEO : Als ik naar alles moest luisteren wat hier wordt verteld, wist ik 's avonds niet meer waar m'n kop stond. Hier, driehonderd frank. Houd de rest maar.

HILDE : Dank u, pa.

EMMA : *(Terug aan tafel. Vist een plakje spek op.)* Eén of twee braaien ?

LEO : Géén! Spek is slecht voor m'n cholesterol .

EMMA : Zie hem daar zitten. Ge zijt juist cholesterol.

LEO : Ge weet wat de dokter heeft gezegd: "Vetstoffen verhogen het cholesterolgehalte in het bloed".

EMMA : Hoe kan dat nu? Is er nog iets gezonder dan een braai spek? Waar of niet? Maar kom, ik zal u een eitje bakken.

LEO : Dat zegt ge voor expres, hé! Geen ei, da's slecht voor m'n lever.

EMMA : Zeg, Depoorter, ziet ge die kast? Daarin staat een pot stroop. Ge kunt hem pakken als ge uwe boterham niet droog wilt eten. Ge kunt hem ook laten staan als ge misschien suikerziekte hebt. *(Tegen Hilde:)* Twee, Hilde ?

(Leo staat op, haalt de stroop en gaat terug aan tafel.)

HILDE : Eentje. We eten zo vroeg? Johan is er nog niet.

EMMA : Ik moet naar de Aldi, kind. Ik moet waspoeder hebben. Da's daar stukken goedkoper. Waar of niet? En een nieuw tafellaken moet ik ook hebben. Bezie dit eens, dat durf ik niet meer op te leggen. En een paar bijzettafeltjes. En 't schijnt dat de bloesjes daar zo goedkoop zijn. *(Leo houdt op met boterham smeren en kijkt Emma aan.)* En ik heb ook nog een rok nodig. *(Bemerkt blik van Leo.)* Ge hoeft zo niet te kijken. Wat weet gij van wat er in een huisgezin nodig is?

LEO : Ik zeg toch niks.

EMMA : Maar ge wilde iets zeggen. Ge kent alleen maar uw machines.

LEO : Ja! Maar daar weet ik dan ook alles van. *(Eet)* Deze morgen nog.... Ik was aan 't werk op 1040 meter. Op zeker ogenblik komen ze me halen; de snelschaaf was kapot. Ik er naartoe. Daar stond ingenieur Deleu - ge kent hem wel, hij woont in die witte villa tegenover de directeur. "Leo," zei hij, " dat zijn nogal lappen, " zei hij. " Hier ligt de productie zeker voor drie dagen stil." Ik ging er eens op mijn knieën bijzitten. "Meneer de ingenieur ," zei ik, "over drie uur zijn ze hier terug aan het kolen maken." Die hadt ge moeten zien kijken, zeg. " Depoorter,"zei hij, " geen grapjes," zei hij.

EMMA : Zeg, Leo, ik heb gisteren gesproken met Virginie van hier tegenover.

LEO : Ik had direct gezien wat er aan de hand was. De stalen as van de hefboom was gesprongen. Afijn, ik klopte ze eruit en ik ermee naar boven, naar het atelier.

EMMA : En weet ge wat die zei? Dat ze onze Johan al verschillende keren met een meisje heeft gezien.

LEO : Ik zei: " Jongens, draai me eens rap zo'n aske." Zei die kakjan van een werkleider: "Hebt ge 'n bon? " "Vergeet het maar," zei ik." Ik zal zelf wel zo'n spul draaien." Ge weet, op de kolenmijn zoudt ge zelfs 'n bon moeten hebben om te gaan

kakken. Ze zouden tweehonderd man met hun duimen laten draaien omdat ge godverdomme gene bon hebt.

EMMA : Leo, elke keer als hij naar de lessen "Algemene vorming " gaat.

LEO : Onze Johan? Ja, vrouw, hij is meerderjarig, hé. Wat wilt ge... Wel, ik draaide dat stuk. Zo'n ogen trokken ze. En toen ik terug naar beneden. Ik zei: " Meneer de ingenieur, zeg maar tegen de mannen dat ze zich klaarhouden om te beginnen." Ik monteerde dat stuk....

EMMA : Potverdomme, Leo....

LEO : Hela, hela...

EMMA : Ik ben u iets aan 't vertellen.

LEO : Ge doet me verschieten. Moet ge daarom zo schreeuwen? Ge weet, als ik me opwind is dat slecht voor...

EMMA : Wel ?

LEO : ...mijne bloeddruk.

HILDE : Gij hangt ook met haken en ogen aan elkaar, geloof ik.

EMMA : Wel, ik ga u iets vertellen dat nog slechter is voor uwe bloeddruk. Onze Johan loopt regelmatig met een meisje.

LEO : Dat hebt ge al gezegd.

EMMA : Het is een Turkse.

LEO : Nondemiljaar.

HILDE : O ...

LEO : Wat zegt ge daar ?

HILDE : Da's Immihan.

EMMA : Immihan? Wat weet ge daarvan ?

HILDE : Da's de vlam van Johan.

EMMA : Vlam? O, ze noemen dat een vlam ?

HILDE : Turks fruit hadden we al. Nu hebben we een Turkse vlam.

EMMA : Wel, als die vlam hier een voet over de drempel durft te zetten, weet ge wat ik dan doe? Vlam!

HILDE : Ma...!

EMMA : De deur voor haar neus dicht. Dàt zal ik doen.

HILDE : Ma, het is een heel sympathiek meisje.

EMMA : Kind, zwijg, daar kunt gij niet over meespreken. Weet ge hoe ze dat in Turkije doen? Ze zetten de poorten van de gevangenissen open en -roeffel- heel dat gespuis komt naar hier om in de "put" te werken. Enfin, werken... Tot ze kunnen gaan doppen natuurlijk.

HILDE : Da's niet waar, ma.

EMMA : Gij zijt veel te goedgegelovig, kind. Gij denkt dat alle mensen zijn zoals gij.

HILDE : GIJ zijt lichtgelovig, ma. Stel u voor, ze zetten de poorten van de gevangenis open. Wie trapt daar nu in ?

EMMA : Ts,ts,ts, gij zult nog veel moeten leren, maar kom... Als onze Johan met zo'n vreemde wil gaan, leg ik hem over mijn knie en ik breek hem in tweeën. Wat zegt gij, Leo ?

LEO : Awel, ingenieur Deleu stond te kijken toen ik die snelschaaf gerepareerd had. "Depoorter," zei hij, "dat zullen er u niet veel nadoen," zei hij.

EMMA : Maar zijt ge nu nog altijd aan't lullen over Deleu? Ik probeer u te vertellen dat uw zoon aanpapt met een of andere Turkse griet en als antwoord krijgt ge te horen dat Deleu u toch zo'n knappe vent vindt. Wel, ik vind u een nul. Ge interesseert u nog niet voor uw kinderen. Goed, ik zal het wel weer zelf opknappen. Hebt ge gedaan met eten, dan kunnen we vertrekken. Ruimt gij op, Hilde?

HILDE : Ja, ma.

EMMA : Een Turkse, 't zal bij mij niet pakken. Dat verzeker ik u. (*Tegen Leo*) Hebt ge centen bij?

LEO : Ja.

EMMA : Genoeg?

LEO : Waarschijnlijk niet. Als ik hoor wat ge allemaal nodig hebt.... We zullen het chequeboekje ook maar meepakken.

EMMA : Laat het eten voor Johan maar staan!

HILDE : Ja, ma!

(Af. Hilde verdwijnt met spullen naar de keuken. Even later komen Johan en Immihan binnen.)

JOHAN : Hier woon ik.

IMMIHAN : Mooi

JOHAN : Ja...! Nee! Bekijk dat, jong. Die kitchspullen zou ik in de vuilnisbak kieperen.

(Het gesprek loopt heel onwennig. Er wordt duidelijk niet gezegd wat ze denken.)

IMMIHAN : Toch vind ik het gezellig.

JOHAN : Maar ga toch zitten, jong.

IMMIHAN : Waar zijn uw ouders ?

JOHAN : Ze zijn weg. Da's ook een toeval, hé. Ze zijn naar de Aldi. Kijk, ze hebben eten voor mij op tafel laten staan.

IMMIHAN : Eet maar rustig, hoor.

JOHAN : Nee, ik heb geen honger. Gij misschien ?

IMMIHAN : Nee, dank u.

JOHAN : *(Ziet dat Immihan nog altijd de helm draagt.)* Oh!

IMMIHAN : Wat scheelt er?

JOHAN : Uwe helm.

IMMIHAN : Och ja! *(Ze zet hem af.)*

JOHAN : Kom, geef hier. *(Neemt helm en legt hem op de kast.)*

IMMIHAN : Phoe... ! *(Schikt haar haren. Pijnlijke stilte.)*

JOHAN : De facturen! Ik ga de facturen halen. Ze liggen hier in de la, geloof ik.

IMMIHAN : Cromme ook altijd met zijn huistaken.

JOHAN : Dat zegt ge goed. Of we nog geen werk genoeg hebben. De facturen....de facturen... *(Vindt ze in zijn tas.)* Ja, hier zijn ze. Drie exemplaren!

IMMIHAN : Twee is genoeg.

JOHAN : Alsjeblieft. Zeg, over die facturen: de BTW voor boeken bedraagt toch 19,5 procent?

IMMIHAN : Nee, gekje, zes procent.

JOHAN : O, zes procent. Goed dat ik het vroeg. Ik zou het weer verkeerd gedaan hebben, jong. Zes procent dus.

IMMIHAN : Ja.

JOHAN : Ik weet wel dat het voor parfum 19,5 % is.

IMMIHAN : En op het werkloon...

SAMEN : Zeventien procent.

(Het gesprek heeft nu werkelijk een dieptepunt bereikt. Immihan staat op.)

IMMIHAN : Bedankt, dan ga ik maar.

JOHAN : Nee, jong, blijf!

IMMIHAN : Waarom? *(Maar ze weet het wel degelijk.)*

JOHAN : Het is geen toeval dat er niemand thuis is. Ik wist het. Daarom bracht ik u mee naar hier.

IMMIHAN : Ge hadt dus wél facturen in uw tas?

JOHAN : Ja. Ik wilde u iets zeggen. Weet ge nog toen ge pech hadt met de fiets?

IMMIHAN : Het regende en de auto's en bromfietsen reden me voorbij.

JOHAN : Uw ketting zat vast.

IMMIHAN : Gij stopte.

JOHAN : Ge waart kliedernat! Maar ge lachte. Immi, jong, sinds dat moment heb ik veel aan u gedacht. Dag, nacht, mijn werk, thuis, 't bestond niet meer. 't Was allemaal Immihan. *(Even stilte.)* Ik ben aan 't zagen, hè...!

IMMIHAN : Nee, nee...

JOHAN : Ik zie u graag. ....Ge zegt niks. Ge zegt godverdomme niks, Immi.

IMMIHAN : Ben senide seviyorum.

JOHAN : *(Boos.)* Ik versta geen Latijn.

IMMIHAN : Het is Turks.

JOHAN : Wat betekent het?

IMMIHAN : Ik zie u ook graag!

JOHAN : God, Immi, jong. Echt waar? Ik heb gerepeteerd hoe ik het zou zeggen: honderd keer. Ik durfde niet en gij hadt het natuurlijk niet door...

IMMIHAN : Zeg, ik ben geen seuteke!

JOHAN : Ge wist het?